ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γκράτ, εἶχε τώρα μιὰ θέσι λαμπρή. Ντυνόταν πάντα, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, εἶχε πολλὲς φίλες κι' ἕνα ὡραιότατο διαμέρισμα στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ ἑστιατόριο τῆς Πετρουπόλεως, τὸ «Κουμπά».

Αὐτὸ ὅμως ποὺ μεγάλωνε τὴν αἴγλη τοῦ καινούργιου ἀρχηγοῦ τῆς «Ὀκράνας», ἦταν ἡ στενές του σχέσεις μὲ τὴ Κουλίγκιν. Ὅλοι οἱ φίλοι μάλιστα τοῦ ζητοῦσαν ἐπιμόνως νὰ τοὺς γνωρίσῃ τὴν ἔνδοξη χορεύτρια καὶ δὲν τοῦ ἔκρυβαν μάλιστα, ὅτι θὰ τὸ θεωροῦσαν μεγάλη τιμή τους νὰ καθήσουν στὸ ἴδιο τραπέζι της. Μὰ ὁ Γκράτ χαιρετοῦσε, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντᾶ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ Ἑλένη, ὥς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε ἀρνηθεῖ τὰ πάντα στὸ φίλο της ἀστυνομικό.

— Θὰ γίνω δική σου, τοῦ εἶχε πεῖ, ὅταν θὰ μοῦ δείξῃς τί εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάμῃς.... Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πείσῃς τὸν αὐτοκράτορα ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασί του γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσί μου ἀπ' τὴν Πετρούπολι, δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῶ πειὰ τίποτε! Κατάφερέ τα ὅπως θέλεις....

Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ εἶχε πετύχει πειὰ ὁ Γκράτ. Γι' αὐτό, μόλις ἔφυγε ἀπ' τὸ Τσάρσκογιε—Σέλο, ἔσπευσε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ χορεύτρια, πὼς ὅ,τι εἶχε ζητήσει γι' αὐτὴν ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα, τὸ πέτυχε. Ἐπρόσθεσε, ὅτι τώρα μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ ὅλη της τὴν ἡσυχία στὸ σπίτι της, νὰ ξαναπαρουσιαστῇ στὸ θέατρο κ' ὅτι δὲν εἶχε πειὰ νὰ φοβηθῇ τίποτε, οὔτε αὐτή, οὔτε ἡ Βέρα.

— Νὰ τί ἔκανα γιὰ σᾶς, ἀγαπητή μου φίλη, εἶπε τελειώνοντας. Περιμένω τώρα τὴν ἀνταμοιβή μου....

— Θὰ κρατήσω τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἔδωσα! ἀπάντησε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἡ φωνὴ τῆς χορευτρίας. Θὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε νὰ σουπάρουμε μαζὺ καὶ μὲ τοὺς φίλους μου στὴν κατοικία μου!

— Μπορῶ νὰ φέρω καὶ τοὺς δικούς μου φίλους;

— Ὅ,τι θὰ κάνετε, θὰ εἶνε καλὰ καμωμένο!

Ἀσφαλῶς, ἡ Κουλίγκιν δὲν θ' ἀρνιόταν πειὰ τίποτε αὐτὴ τὴ φορὰ στὸν εὐτυχισμένο Γκράτ.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἓν' αὐτοκίνητο πολυτελείας ὁδηγοῦσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς «Ὀκράνας» στὸ σπίτι τῆς Κουλίγκιν. Ὅσο πλησίαζε σ' αὐτό, ἡ ἀνυπομονησία του μεγάλωνε. Ὦ! τί ὄνειρο, νὰ τὴν σφίξῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά του!....

Μὰ κι' ἡ χορεύτρια τὸν περίμενε μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε χωριστεῖ ἀπ' τὸ μεγάλο δρῶκα.

Μὰ βρισκόταν σὲ μιὰ κατάστασι τρομερή. Ἡ λύσσα της, ἡ ἀπελπισία της κι' ἡ ἀγανάκτησί της γιὰ ὅσα εἶχαν συμβεῖ πρὸ ὀλίγου, τὴν ἔκαναν νὰ τρέμῃ ὁλόκληρη. Ἔξαφνα, εἶδε τὴν πόρτα της ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ὁ Γιουρί. Τὸν ἅρπαξε ἀμέσως ἀπ' τὰ μαλλιὰ μὲ τέτοια δύναμι, ὥστε τὸ φτωχὸ παλληκάρι νόμισε πὼς εἶχε φτάσει πειὰ ἡ τελευταία του ὥρα.

Τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;.... Γιατὶ δὲν μὲ προειδοποίησες!.... Προδότη!.... Θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι!.... Μὰ τὴν Παναγία τοῦ Κάζαν, θὰ σὲ κλείσω μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακὴ καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ ψοφήσῃς ἐκεῖ!.... Θὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ φάνε τὰ ποντίκια τοῦ φρουρίου Πέτρου καὶ Παύλου.... Θὰ σοῦ φάω τὴν καρδιά....

— Κυρία! τραύλισε ὁ φτωχὸς Γιουρί. Προδοθήκαμε!.... Ὁ Ντούμιν εἶνε ζωντανός!.... Αὐτὸς τὰ ἔκανε ὅλα μαζὺ μὲ τὸ Ρασπούτιν!....

— Ὁ Ντούμιν ζωντανός! φώναξε ἡ Ἑλένη. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο!

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!.... Τὸν εἶδα!.... Σᾶς τ' ὁρκίζομαι στοὺς ἁγίους Ἀρχαγγέλους!.... Εἶνε ὄργανο τοῦ Ρασπούτιν καὶ τῆς Γερμανικῆς προπαγάνδας.... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, κυρία....

— Σοῦ ξαναλέω, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ζωντανὸς ὁ Ντούμιν....

— Νομίσατε πὼς τὸν σκοτώσατε, μὰ δὲν τὸν σκοτώσατε....

— Μὰ τὸν ἔθαψε ἡ γριὰ Κατερίνα.... Πήγαινε πρῶτα νὰ μοῦ τὴ φέρῃς ἐδῶ κι' ὕστερα μοῦ μιλᾶς.... Αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, εἶνε τρομερό.... Πρόσεχε μήπως γελάσω....

— Ὦ! κυρία!.... Δὲν σᾶς ἐγέλασα ποτέ.

— Δὲν σοῦ εἶπα πὼς μὲ γελᾶς, ἀλλὰ πὼς γελάσω ἐσὺ ὁ ἴδιος. Ἔ, λοιπόν, ἂν γελάσω, θὰ σὲ ρίξω στὰ σκυλιὰ νὰ σὲ φάνε....

— Κυρία, εἶπε ὁ Γιουρί, γυρίζω ἀπ' τὸ Σκοῦκτσιν—Ντβόρ, ὅπου νόμιζα πὼς θὰ σᾶς βρῶ.... Λοιπόν, ἡ Κατερίνα δὲν ἦταν ἐκεῖ!.... Ἡ Κατερίνα ἔφυγε!....

— Πῶς ἔφυγε; φώναξε ἡ Κουλίγκιν.

— Ναί!.... Εἶμαι βέβαιος γ' αὐτό.... Τὸ μαγαζί της ἦταν κατάκλειστο....

— Μὰ ἡ Κατερίνα δὲν φεύγει ποτὲ ἀπ' τὸ μαγαζί της.

Σκέφτηκε λίγο κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Ἔχεις δίκηο, Γιουρί.... Ἂν ὁ Ντούμιν εἶνε ζωντανός, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μᾶς ἐπρόδωσε ἡ Κατερίνα. Μᾶς πρόδωσε γιὰ τὸ χρῆμα!.... Γιὰ τὸ χρῆμα!... Ἔσωσε τὸ Ντούμιν γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα.... Ἤταν, φαίνεται, πληγωμένος, τὸν περιποιήθηκε καὶ τὸν ἔσωσε.... Ναί, ναί, ἔχεις δίκηο, Γιουρί.... Ἔτσι, ἐξηγοῦνται πολλὰ πράγματα.... Καὶ ἡ Βέρα; Ποῦ εἶνε ἡ Βέρα;.... Ποῦ εἶνε ἡ ἀδελφή μου;.... Δὲν μοῦ μιλᾶς καθόλου γι' αὐτή;....

— Ἀλλοίμονο!.... Ἔκλεψαν καὶ τὴ μικρή μου κυρία Βέρα, μαζὺ μὲ τὴν κυρία Πρίσκα! ἀπάντησε ὁ Γιουρί, πέφτοντας πάλι γονατιστός.

Ἡ Κουλίγκιν ἔβγαλε ἕνα ἐπόκωφο μουγκρητὸ καὶ μὲ τὸ ψηλὸ τακοῦνι της τοῦ κατάφερε κατάστηθα μιὰ κλωτσιὰ τόσο τρομερή, ὥστε ὁ πτωχὸς ὑπηρέτης δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ ὀδύνης.

— Καὶ τὰ μαθαίνω ὅλ' αὐτὰ τώρα; οὔρλιαξε. Θὰ σὲ ποδοπατήσω ὥς ὅτου σὲ κάνω λυθμα! Καταραμένη νάναι ἡ ὥρα ποὺ σὲ πῆρα στὴν ὑπηρεσία μου.... Μὰ θὰ ψοφήσῃς!.... Κι' ἡ Κατερίνα θὰ ψοφήσῃ.... Ὅλοι, ὅλοι, θὰ ψοφήσετε σὰν σκύλοι.... Θὰ κρεμάσω τὴν Κατερίνα ἀπ' τὰ μαλλιά. Κι' ἐσένα.... Κι' αὐτὸ τὸ κτῆνος τὸ Γκράτ ποὺ δὲν ξέρει τίποτε.... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ὅλοι σας ἀνοιβά!.... Μὴ μιλᾶς!.... Σώπα!.... Σοῦ εἶπα νὰ σωπάσῃς.... Θέλω νὰ ἡσυχάσω κάπως, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι ἂν θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!....

Καὶ ἡ Κουλίγκιν, ἀφοῦ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἅρπαξε μέσα στὰ χέρια της τὸ ὡραῖο της κεφάλι, μούγκρισε μερικὲς φορὲς ἀκόμα κι' ἔπειτα μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε....

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα γύρισε πρὸς τὸ Γιουρὶ τὸ κεφάλι της ποὺ ἦταν τρομερὸ ἀκόμα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ γαλήνια:

— Πές τα μου τώρα ὅλα!

Ὁ Γιουρὶ ἄρχισε τότε νὰ τῆς διηγεῖται τὸ καθετὶ λεπτομερῶς καὶ τ' ἀπέδωκε ὅλα στὴ συνεννόησι τοῦ Ντούμιν καὶ τοῦ Παύλου Ἀλεξάντροβιτς, τοῦ καφετζῆ τοῦ Βιμπόργκ, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε προδώσει.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὴν ἀπόδρασί του ἀπ' τὸ πλοῖο, ἡ ἴδια σκέψις ποὺ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ μεγάλου δουκὸς Ἰβάν, πέρασε κι' ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Κουλίγκιν.

— Μὰ τότε, φώναξε, ἡ Βέρα κι' ἡ Πρίσκα θὰ βρισκόντουσαν στὸ πλοῖο αὐτό.

Ὁ Γιουρὶ τῆς ἀπάντησε, ὅτι μολονότι ὁ ἴδιος δὲν πίστευε στὸ ἐνδεχόμενο αὐτό, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ Ντούμιν, ὁ ὁποῖος τὰ διηύθυνε ὅλα, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ πλοῖο, εἶχε ὡστόσο κάνει ἕνα μικρὸ ταξεῖδι ὥς στὴ Κρονστάνδη, ὅπου εἶχε διευθυνθεῖ μετὰ τὴν ἀπόδρασί του τὸ τριῖστιο.

— Ἔ, λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— Λοιπόν, τὸ τριῖστιο αὐτὸ βρίσκεται πράγματι στὴν Κρονστάνδη καὶ δὲν θὰ φύγῃ πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ πρωί, καθὼς ἔμαθα. Ἤρθα λοιπὸν ἐδῶ γιὰ νὰ λάβω διαταγές σας, κυρία.

— Ἡ διαταγή μου εἶνε νὰ ξαναγυρίσῃς ἀμέσως στὴ Κρονστάνδη. Νοίκιασε γιὰ νὰ φτάσῃς γρήγορα μιὰ ἀτμάκατο. Κι' ὅταν φτάσεις ἐκεῖ, κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ ν' ἀνέβῃς ἐπάνω στὸ πλοῖο. Ἄκουσες; Κάνε ὅ,τι μπορεῖς... Αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά... Πάντως, ἐγὼ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΠΟΝΩ

Σὲ ἀγαπῶ στοῦ κάμπου τ' ἀνθόσπαρτα λει-
(βάδια,
ὅταν ἡ ἀνεμώνη κι' ἡ μαργαρίτ' ἀνθεῖ
καὶ τοῦ μικροῦ χεριοῦ σου τὰ βελουδένια
(χάδια,
φτερώνουν τὴν ψυχή μου, ποὺ τόσο σὲ ποθεῖ.
Σὲ ἀγαπῶ τὸ βράδυ στὸ ἥσυχο ἀκρογιάλι,
στὴ μυστικὴ τοῦ θέρους κι' ἀθῶα σιγαλιά,
στὸν ὦμο μου σὰν γέρνεις τὸ ὡμορρο κεφάλι
κι' ὁ μπάτης σοῦ ἀνεμίζει τὰ ξέπλεγα
(μαλλιά.

Σὲ ἀγαπῶ στὸ δάσος, ὅταν μονάχο ἀηδόνι
τὸν πόνο του στῆς νύχτας τὰ σκοτη κελαϊδεῖ,
ἢ πιὸ ἀργὰ τοῦ ἔρμου κορυδαλοῦ οἱ τόνοι
τὴ χαραυγὴ μᾶς ψάλλουν στοῦ πεύκου τὸ
(κλαδί.

Μὰ ὅταν μέσ' στοῦ κοσμου τὸ ἄπιστο τὸ
(κῦμα
σὲ βλέπω νὰ διαβαίνῃς, παρθένα, σὲ πονῶ...
Μακρυά σου τότε σέρνω τὸ θλιβερό μου
(βῆμα
καὶ κάμπο κι' ἀκρογιάλι καὶ δάσος λη-
(σμονῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

θέλω ν' ἀνεβῆς ἐπάνω στὸ πλοῖο. Ἴσως ἡ κυρίες νὰ μὴ βρίσκωνται πειὰ ἐκεῖ. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα... Αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ νὰ μὴν φεύγῃς πρὶν φροντίζεις γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἄλλων....

—Ὤ!.. κυρία!.. κυρία!.. εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Γιουρί.

—Ἂν ὅμως ἡ κυρίες, ἐξακολούθησε ἡ Κουλίγκιν χωρὶς νὰ δίνῃ σημασία στοὺς ἀναστεναγμούς του, βρίσκονται ἀκόμα στὸ πλοῖο, ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ τὴ φορά, θὰ μπορέσῃς νὰ τοὺς φανῆς χρήσιμος κι' ὅτι ἴσως θὰ βρῆς κάποιο τρόπο νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς... Νά, πάρε αὐτά... Ἔτσι, θὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις...

Καὶ μιλῶντας ἔτσι, τοῦ ἔβαλε μέσα στὸ χέρι ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.

Τότε ὁ Γιουρί, πέφτοντας μὲ τὰ μοῦτρα μπροστά της, φώναξε:

—Κυρία, ἂν δὲν τὶς φέρω πάλι πίσω, δὲν θὰ μὲ ξαναΐδῆς πειά...

—Φρόντισε τότε νὰ σὲ ξαναΐδῶ!..

Ὅταν ἔφυγε ὁ Γιουρί, ἡ Ἑλένη ἄφησε πάλι τὴ λύσσα της νὰ ξεσπάσῃ, κομματιάζοντας ὅσα πράγματα ἔβλεπε γύρω της.

Ὦ! πόσο σκληρὰ τῆς εἶχαν πληρώσει ὅλοι τὶς εὐεργεσίες της. Δὲν ἤξερε μάλιστα κι' ἂν αὐτὸς ἀκόμα ὁ Γιουρὶ τὴν ἐπρόδιδε... Ἡ Κατερίνα, ἡ γιαγιά της, εἶχε πουλήσει στὸ Ντούμαν τὰ μυστικὰ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἴσως τὴ ζωὴ τῶν δυὸ ἐγγονῶν τηςγιὰ μερικὰ ρούβλια.

Μὰ πῶς ὁ Γκράπ δὲν ἤξερε τίποτε; Μήπως τὴν ἐπρόδιδε κι' αὐτός; Ἐξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε μέσα καὶ τῆς ἀνήγγειλε τὸ Γκράπ.

—Φέρε τον ἐδῶ... φώναξε στὸν ὑπηρέτη μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, χλωμή, τρέμοντας ἀπ' τὴν ὀργὴ της κι' ἀπὸ τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς της, τὸν ὁποῖο τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ.

Ὁ Γκράπ μπῆκε μέσα, κομψότατος, τῆς ὥρας, λάμποντας ὅλος ἀπὸ χαρά. Ἅπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴ χορεύτρια καὶ φώναξε:

— Ἑλένη!.. Ἀγαπημένη μου Ἑλένη...

Μὰ ἡ χορεύτρια τὸν διέκοψε ἀπότομα καὶ φώναξε:

— Πέστε μου λοιπόν, Γκράπ... Ξέρετε ὅτι ἔκλεψαν τὴν Πρίσκα;

Ὁ ἀστινομικὸς φάνηκε σὰν νὰ μὴν ἔδωσε προσοχὴ στὴν διαπεραστική της φωνὴ καὶ στὴν ἐχθρική της στάσι καὶ ἀπάντησε μὲ τόνο πλαδαρό:

— Μὰ ναί, ἀγαπητή μου Ἑλένη... Τὸ ξέρω αὐτό... Τὰ ξέρω ὅλα ἐγώ...

—Τότε λοιπὸν θὰ ξέρετε ὅτι μαζὶ μὲ τὴν Πρίσκα ἔκλεψαν καὶ τὴν ἀδελφή μου Βέρα...

—Καὶ βέβαια, τὸ ξέρω... Μὰ μὴν τρομάζετε σᾶς παρακαλῶ γιὰ τίποτε.

—Πῶς λοιπὸν τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε... Δὲν ξέρω μάλιστα πῶς τολμᾶτε καὶ παρουσιάζεστε μπροστά μου... Ἐκτὸς ἂν τὶς ξαναβρήκατε... Τίς ξαναβρήκατε;

—Μά, ἀγαπητή μου Ἑλένη, ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς θὰ κάνετε λίγη ὑπομονή, ὅπως ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε 48 ὧρῶν προθεσμία γιὰ νὰ τὶς ξαναβρῶ...

—Ἄ, μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὸν αὐτοκράτορα; φώναξε ἡ χορεύτρια. Ὁ αὐτοκράτωρ μπορεῖ νὰ περιμένῃ, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ... Δὲν εἶμαι συνηθισμένη νὰ περιμένω... Δὲν περίμενα ποτὲ ἐγώ!....

—Ἀγαπητή μου Ἑλένη!.. Ἀγαπητή μου Ἑλένη!.. Σᾶς ἱκετεύω... Μὴ κάνετε ἔτσι.... Ὁ αὐτοκράτωρ μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς δὲν θὰ πάθουν κανένα κακὸ ἡ δεσποινίδες...

—Φευγᾶτε ἀπὸ δῶ!... Φευγᾶτε!... οὐρλιαξε ἡ Κουλίγκιν.

—Μὰ ἐρχόμουν ἀκριβῶς γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῆτε...

—Φευγᾶτε!.. Φευγᾶτε!..

Ὁ φτωχὸς Γκράπ τὰ εἶχε χαμένα.... Ἤσαν τόσο ἀπροσδόκητα ὅλ' αὐτά, τόσο ἄδικα, τόσο ἀφάνταστα. Τέλος, συνερχόμενος κάπως, κατώρθωσε νὰ τραυλίσῃ....

—Ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ!..

Ὦ! τί μάτια ἦταν ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα κύτταζε τώρα ἡ Ἑλένη τὸν Γκράπ... Ἡ χορεύτρια δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ πειὰ τὴ λάμψη τους. Ἦταν τρομερή!....

—Φύγε, Γκράπ, φώναξε ἡ Ἑλένη, καὶ νὰ μὴν ξαναΐδῶ πειὰ οὔτε τὸν ἴσκιο σου πρὶν ὀρῆς τὴν Πρίσκα καὶ τὴ Βέρα... Καὶ ἂν μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει πάθει τίποτε, ἀλλοίμονό σου!..

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μ' ἕνα τόνο τόσο ἄγριο, ὥστε ὁ Γκράπ, κυριευμένος ἀπὸ φόβο, θὰ ἤθελε πολὺ νὰ κλάψῃ σὰν μικρὸ παιδί.

—Ναί... Ναί, Ἑλένη Βλαδιμήροβνα! τραύλισε. Θὰ ξαναγυρίσω μαζὶ μὲ τὴν Πρίσκα καὶ τὴν Ἑλένη!.. Θὰ σοῦ τὶς ξαναφέρω καὶ τίς δυό, ἀδελφοῦλα... Θὰ σοῦ τὶς ξαναφέρω ἀγνὲς σὰν δυὸ ἀγγέλους... Ναί, σοῦ τ' ὁρκίζομαι στὴν δέσποινα τῶν Ἀγγέλων... Στὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ!... Πηγαίνω νὰ σοῦ τὶς ξαναφέρω, ἀγάπη μου...

Καὶ βγῆκε ἔξω, γιατί δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κυττάξῃ τὸ πρόσωπο τῆς Κουλίγκιν ποὺ εἶχε γίνει τρομερό.

Καθώς περνοῦσε ἀπὸ τὸν ἀντιθάλαμο, τρέκλιζε κι' οἱ ὑπηρέτες τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια...

Σὰν τρελλὸς κατέβηκε κάτω στὸν κῆπο καὶ χώθηκε μέσα στὸ σκοτάδι... Ἔξαφνα μιὰ σκιὰ παρουσιάστηκε μπροστά του.

Τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ὁ μέγας δοῦξ Ἰβάν...

Ἄ!.. Τώρα ὁ Γκράπ τὰ κατάλαβε μὲ μιᾶς ὅλα... Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας του!.. Αὐτὸς εἶχε ἀνακοινώσει στὴν Κουλίγκιν ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ ἐκεῖνος, ὁ Γκράπ, τῆς εἶχε κρύψει μὲ τόση φροντίδα!.. Αὐτὸς τοῦ εἶχε καταστρέψει ὅλες του τίς ἐλπίδες...

Ὁ Γκράπ ἔλαβε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του. Πλησίασε, χωρὶς νὰ διστάσῃ τὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὑψηλότατε, ἔψαχνα νὰ σᾶς βρῶ!.. Ἔλαβα πρὸ ὀλίγου διαταγὴ ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἐπιστρέψετε ἀμέσως στὸ Τσάρκογιε—Σέλο. Θὰ μὲ συγχωρήσετε, μά, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τῆς Μεγαλειότητός του, θὰ θέσω στὴ διάθεσί σας τὸ αὐτοκίνητό μου... Βρίσκεται ἔξω καὶ θὰ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ὁδηγήσω ὥς τὸ παλάτι....

Ὁ αὐτοκράτωρ φοβᾶται πολὺ μήπως σᾶς συμβεῖ κανένα δυσάρεστο ἐπεισόδιο...

Ὁ Ἰβὰν κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ ξεφορτωνόταν εὔκολα τὸ Γκράπ... Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε νὰ τὸν ξεφορτωθῆ;.. Κοντὰ στὸν τσάρο μάλιστα θὰ εὕρισκε τὸ καλύτερο ὑποστήριγμα...

Ἄφησε λοιπὸν πειθήνια νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Μέσ' στὸ ἀμάξι δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξι στὸ Γκράπ, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήσει ἀπέναντί του... Δὲν ἤξερε μάλιστα ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχῃ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη, στὴ στιγμὴ ποὺ ὅλοι σχεδὸν τὸν εἶχαν ἀπατήσει... Δὲν ἦταν πειὰ εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ τοὺς ἐχθρούς του ἀπὸ τοὺς φίλους του. Τὸ εἶχε ἀποδείξει ἄλλωστε αὐτὸς μὲ τὴ συμπεριφορά του πρὸς τὴν Ἑλένη...

Ἡ τύφεις του γιατὶ εἶχε παρεξηγήσει μιὰ τόσο μεγάλη ἀφοσίωσι τὸν βασάνιζαν. Ἀκόμα περισσότερο ὅμως τὸν βασάνιζε ὁ πόνος του γιατὶ εἶχε χάσει τὴν Ἑλένη...

Βλέποντας τὸν Γκράπ θυμήθηκε ὅτι ἡ μικρὴ Βέρα τοῦ εἶχε πεῖ πῶς ἡ ἀδελφή του διατηροῦσε τὶς λαμπρότερες σχέσεις μὲ τὸν καινούργιο ἀρχηγὸ τῆς Ὀχράνας.

Ἡ σκηνὴ ποὺ εἶχε διαδραματισθεῖ στὸ παλάτι μεταξὺ τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ Γκράπ, ἐπιβεβαίωνε ἐντελῶς τὰ λόγια τῆς μικρούλας. Ὥστε λοιπὸν ἡ Ἑλένη, ἡ περίφημη Κουλίγκιν, αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο, αὐτόν, τὸν Ἰβάν, εἶχε φίλο.... στενὸ φίλο.... αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.... αὐτὸν ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπο.... τὸ Γκράπ....

Δὲν ἦταν αὐτὸ καταπληκτικό;.... Ὄχι, τίποτε ἀπ' ὅσα ἔκανε ἡ χορεύτρια δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν καταπλήσσῃ.

Ἔτσι, ὁ Γκράπ εἶχε βρεθεῖ τώρα ἐκεῖ, στοὺς κήπους τῆς κατοικίας της τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἰβὰν νόμιζε πῶς ἦταν μόνος. Αὐτὸ ποὺ συνέβαινε τώρα ἦταν ἀσφαλῶς ἀποτέλεσμα συμφωνίας τοῦ ἀστινομικοῦ καὶ τῆς χορευτρίας.

Ὦ! αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔκλεινε μέσα της κάθε μυστήριο. Ἔπρεπε τάχα νὰ τὴ θαυμάζῃ; Ἢ νὰ τὴ μισῆ;

Ἐντωμεταξύ, καθισμένος ἀπέναντί του ὁ Γκράπ, ἐξακολουθοῦσε νὰ καταριέται ἀπὸ μέσα του τὸν νεαρὸ πρίγκηπα, ποὺ τοῦ εἶχε καταστρέψει τὴν εὐτυχία του. Οἱ λόγοι ποὺ εἶχε νὰ μισῆ τὸν μεγάλο δοῦκα, εἶχαν διπλασιαστεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιατὶ θυμήθηκε ξαφνικὰ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν γιὰ τὶς σκέψεις τοῦ μεγάλου δουκὸς καὶ τῆς Ἑλένης.

Ἄ! ὁ Γκράπ δὲν ἦταν καθόλου ἠλίθιος καὶ θὰ τὸ ἔδειχνε αὐτὸ σὲ λίγο. Κι' ἐν πρώτοις θὰ λάβαινε ὅλα τὰ μέτρα του, σχετικῶς μὲ τὸν πρίγκηπα.

(Ἀκολουθεῖ)

□ □ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □ □

Ὁ διάσημος Γάλλος πεζογράφος Μωρὶς Μπαρρές.
(Εἰκὼν τοῦ Γοντελ)